

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. S. H.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 7. 4. 2020, č. j. 52 A 28/2020 - 10,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 7. 4. 2020, č. j. 52 A 28/2020 - 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce podal dne 25. 6. 2019 na zastupitelském úřadu v Hanoji podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 30. 8. 2019, č. j. OAM-39789-10/ZM-2019, které však následně zrušila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-148849-4/SO-2019.

[2] Dne 24. 2. 2020 podal žalobce podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které nebylo do podání žaloby na ochrany proti nečinnosti žalovaného rozhodnuto.

[3] Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích následně usnesením ze dne 7. 4. 2020, č. j. 52 A 28/2020 - 10, tuto žalobu odmítl.

[4] V odůvodnění usnesení krajský soud konstatoval, že Vláda České republiky usnesením ze dne 12. 3. 2020 č. 194, vyhlášeným pod č. 69/2020 Sb., podle čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, vyhlásila pro území České republiky nouzový stav z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru označovaného jako SARS-CoV-2 v České republice. Téhož dne pak usnesením č. 198, vyhlášeným pod č. 71/2020 Sb. (dále jen „krizové opatření“), v čl. I. bodě 4 podle § 6 zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „krizový zákon“), s účinností od 14. 3. 2020 nařídila přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech České republiky. V posuzovaném případě bylo správní řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu podle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu přerušeno usnesením žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. OAM-39789-24/ZM-2019 (dále jen „usnesení o přerušení řízení“), a to do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření.

[5] Podle krajského soudu bylo přijetí krizového opatření odůvodněno aktuální situací celosvětové pandemie koronaviru, v jejímž důsledku bylo nezbytné omezit provoz státních orgánů a rozhodování o některých oprávněních podle zákona o pobytu cizinců. Předmětné krizové opatření je tak podle krajského soudu věcně důvodné a nikoli účelové. Žalovaný následně správní řízení usnesením přerušil, přičemž v takové situaci neběží lhůty podle § 65 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že v době rozhodnutí krajského soudu nebylo zřejmé, jak dlouho bude krizová situace spojená s pandemií koronaviru, resp. přerušování správního řízení, trvat, nemohl krajský soud ani uložit žalovanému povinnost, aby rozhodl v soudem stanovené lhůtě.

[6] Krajský soud následně uvedl, že vzhledem k relevantním okolnostem případu je na první pohled zřejmé, že žalovaný v době rozhodování krajského soudu nemohl vydat rozhodnutí, a proto žaloba představuje zjevně neúspěšný návrh. Žalobce současně v žalobě neuvedl žádné plausibilní tvrzení o takovém jednání žalovaného, jehož následkem by mohlo být v případě, kdy by bylo toto tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ukládajícího žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, jak vyžaduje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 687/2018 Sb. NSS. V posuzovaném případě tak chyběla podmínka řízení spočívající v přípustitelném žalobním tvrzení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby vymezené v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žaloba stěžovatele totiž obsahovala všechny zákonem požadované náležitosti, přičemž nečinný byl žalovaný již před vydáním krizového opatření. Nečinnost žalovaného tak podle stěžovatele

pokračování

s přijatými usneseními vlády neměla žádnou příčinnou souvislost, a je proto nezákonná. I v případě opačného závěru by ale nic nebránilo krajskému soudu ve vydání rozhodnutí, kterým by žalovaného zavázal k vydání meritorního rozhodnutí ve stanovené lhůtě od ukončení nouzového stavu nebo zrušení krizového opatření, případně mohl krajský soud podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. rozhodnout o přerušení řízení do vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele proti usnesení o přerušení řízení.

[9] Stěžovatel dále namítl, že krizové opatření je nezákonné, jelikož jeho čl. I bod 4 neodpovídá ustanovení zákona, podle kterého bylo přijato, tedy § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, jelikož nezakázalo vstup, pobyt ani pohyb na vymezených místech území, nýbrž nařídilo přerušení určitých správních řízení. Krajský soud současně v odůvodnění napadeného usnesení nevysvětlil, z jakých důvodů považoval omezení provozu zastupitelských úřadů za nezbytné, ani podle jakého zákonného ustanovení je vláda oprávněna nařídit procesní úkon spočívající v přerušení řízení. Přerušení správních řízení podle stěžovatele totiž nijak nepřispívá k řešení výskytu koronaviru a k odstranění jeho následků a nesleduje žádný cíl uvedený v citovaném ustanovení krizového zákona. Část odůvodnění napadeného usnesení, v němž krajský soud uvedl, že omezení provozu správních orgánů, včetně zastupitelských úřadů, bylo s ohledem na aktuální situaci nezbytné, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelnou.

[10] Taktéž usnesení o přerušení řízení je podle stěžovatele nezákonné, jelikož bylo vydáno na základě nezákonného krizového opatření. Žalovaný navíc v předmětném usnesení odkazuje na § 6 odst. 2 písm. b) krizového zákona a odůvodňuje jím svůj postup, jeho obsah však zmíněnému ustanovení neodpovídá.

[11] Krajský soud podle stěžovatele dále porušil zásadu kontradiktornosti řízení, pokud ve věci rozhodoval na základě sdělení žalovaného o přerušení řízení, aniž by jej před tím stěžovateli zaslal k vyjádření. Závěrem stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby alespoň jako *obiter dictum* posoudil otázku zákonnosti krizového opatření. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v posuzovaném případě nebyl a není nečinný. Krizovým opatření, které je pro žalovaného závazné, totiž bylo nařízeno přerušit vymezená správní řízení. V důsledku této skutečnosti tak žalovanému nezbylo, než řízení o žádosti stěžovatele usnesením přerušit. Žalovaný tak řádně činil kroky nezbytné k vydání rozhodnutí ve věci, nemohl však jakkoli předvídat vydání krizového opatření. Krajský soud současně podle žalovaného správně neuložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí ve věci, jelikož žalovaný takové rozhodnutí kvůli platnosti krizového opatření vůbec vydat nemohl. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. V doplnění vyjádření následně žalovaný uvedl, že vzhledem k ukončení nouzového stavu v České republice pokračoval v řízení o žádosti stěžovatele a dne 19. 5. 2020 vydal rozhodnutí ve věci č. j. OAM-39789-34/ZM-2019.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen pouze kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

[15] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Obdobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Azs 89/2020 - 22, na jehož odůvodnění tímto Nejvyšší správní soud dále odkazuje (srov. například též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020 - 39, či ze dne 29. 7. 2020, č. j. 2 Azs 157/2020 - 32).

[17] Krajský soud odmítl žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který takový postup umožňuje v případě, že *soud o této věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.* Nedostatek podmínek řízení krajský soud spatřoval v tom, že žalobce v žalobě nevymezil žádné plausibilní tvrzení o nečinnosti žalovaného.

[18] Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. O této žalobě rozhoduje soud *na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* (§ 81 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že „ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. [...] posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, č. 2181/2011 Sb. NSS).

pokračování

[19] Aby dosáhl věcného posouzení žaloby, musí tedy žalobce v žalobě tvrdit, že správní orgán, který má vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je nečinný a že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které mu příslušný právní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Tyto náležitosti žaloba v projednávané věci splňovala. Stěžovatel vymezil předmět řízení, v němž je podle jeho názoru žalovaný nečinný, přičemž rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je *rozhodnutím ve věci samé* podle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tedy rozhodnutím, které lze následně napadnout žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). To, že stěžovatel považuje žalovaného v posuzovaném případě za nečinného, je zřejmé z toho, že podal žalobu na ochranu proti nečinnosti, což zároveň v žalobě uvedl. Stěžovatel v žalobě konečně uvedl i to, že bezvýsledně vyčerpал prostředky na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu, neboť Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o jeho podnětu podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu dosud nerozhodla. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaké další tvrzení by tak měl stěžovatel v žalobě na ochranu proti nečinnosti uvést, aby tato žaloba obsahovala „*plausibilní tvrzení o takovém nezákonném jednání orgánu veřejné správy, jehož následkem by mohlo být v případě, že by bylo tvrzení pravdivé, vydání rozsudku ve věci nečinnostní žaloby ukládajícího tomuto orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení*“, jak požadoval krajský soud.

[20] Krajský soud vyšel z usnesení ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, v němž rozšířený senát ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem konstatoval, že „*pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. [...] Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná.*“ Jako typický případ pro takový postup označil rozšířený senát žalobu označující za nezákonný zásah to, že „*příliš často prší*“. Citované usnesení sice zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/2018, N 94/89 SbNU 387, avšak jako protiústavní shledal výklad lhůt pro uplatnění zásahové žaloby v případech trvajících zásahů, nikoli citovaný závěr. Lze z něj tudíž nadále vycházet, jak ostatně Nejvyšší správní soud učinil například v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 Ads 249/2018 - 41, v němž připustil odmítnutí žaloby z důvodu chybějícího plausibilního tvrzení o nezákonném jednání veřejné správy i ve vztahu k nečinnostní žalobě.

[21] Je zřejmé, že krajský soud vztáhl závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na situaci, na niž v žádném případě nedopadají. Nelze srovnávat žaloby, v nichž si účastníci řízení stěžují například na nepříznivé povětrnostní podmínky, s podáním stěžovatele, který řádně vymezil všechny okolnosti, které jsou potřebné k tomu, aby bylo možné o žalobě na ochranu proti nečinnosti věcně rozhodnout. Ostatně krajský soud to, zda je žalovaný nečinný, fakticky posuzoval, neboť se zabýval tím, zda bylo řízení o žádosti stěžovatele přerušeno v souladu se zákonem. V tomto směru je napadené usnesení vnitřně rozporné.

[22] Důvodná je i námitka stěžovatele, že mu krajský soud nedal možnost vyjádřit se k usnesení o přerušení správního řízení. Z relevantních okolností posuzovaného případu vyplývá, že usnesení o přerušení řízení bylo vydáno dne 27. 3. 2020, tedy den poté, kdy stěžovatel podal žalobu (26. 3. 2020). Stěžovatel tuto skutečnost v žalobě nemohl předpokládat, a nemohl se k ní tudíž ani vyjádřit. Otázka, zda bylo správní řízení přerušeno důvodně v souladu se zákonem, je přitom velmi důležitá pro posouzení, zda je správní orgán nečinný (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014).

[23] Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Podle § 74 odst. 1 věty druhé s. ř. s. (který se *per analogiam* uplatní i v řízení o nečinnosti žalobě - srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 4/2011 - 169, či ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 Ans 6/2008 - 58), předseda senátu doručí žalobci vyjádření žalovaného. Citovaná ustanovení jsou projevem zásady kontradiktornosti řízení, která vyžaduje, aby každá ze stran měla „možnost nejen předložit důkazy a argumenty, které považuje za nutné, aby její požadavky uspěly, ale také možnost seznámit se všemi důkazy a vznést k nim připomínky za účelem ovlivnit rozhodnutí soudu. Z principu kontradiktornosti vyplývá, že rozhodnutí soudu nemůže být založeno na ničem, co nebylo předmětem diskuse stran, resp. co jim nebylo předloženo k diskusi“ (nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 216/16, N 24/84 SbNU 293). V rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „účastníci mohou legitimně očekávat, že budou dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření, musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Soud je tedy podle tohoto závěru povinen doručit účastníkovi vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji. Účastníci se totiž nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a podáních druhého účastníka dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškeré relevantní podklady a vyjádření byly doručeny. Ostatně i žalobce vyjádření podal, jak je z něj zřejmé, dvojmo a počítal tedy zjevně s tím, že bude stěžovateli soudem doručeno.“ Citovaný závěr se bezesporu uplatní i v situaci, kdy soud odmítne projednatelnou žalobu z procesních důvodů pouze na základě informace o nepravomocném přerušení řízení, kterou mu poskytne žalovaný a na niž stěžovatel neměl možnost před rozhodnutím soudu jakkoli reagovat.

[24] Z toho vyplývá, že krajský soud v projednávané věci zatížil řízení závažnou vadou, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť upřel stěžovateli právo vyjádřit se k důležitému aspektu rozhodování o žalobě, tedy k otázce přerušení správního řízení, v němž měl být žalovaný podle žalobního tvrzení nečinný. Z kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatel považuje přerušení řízení za nezákonné. Krajský soud však odmítl žalobu dříve, než měl stěžovatel v tomto směru možnost své námitky uplatnit, a proto se s nimi krajský soud ani nevypořádal.

[25] Stěžovateli je třeba přisvědčit i v tom, že krajský soud se nijak nezabýval tím, zda je vyhlášení nouzového stavu a na něj navazující krizové opatření v příčinné souvislosti s

pokračování

nečinností žalovaného. Stěžovatel totiž poukázal na skutečnost, že žalovaný byl nečinný již před vyhlášením nouzového stavu. V tomto směru je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se vyjadřoval k otázce zákonnosti přerušení správních řízení s ohledem na usnesení vlády vyhlášené pod č. 71/2020 Sb., respektive zákonnosti samotného usnesení vlády. Takový postup by nebyl v souladu s kasačním principem, který ovládá řízení před Nejvyšším správním soudem. K argumentaci stěžovatele, resp. žalovaného se musí nejprve vyjádřit krajský soud, jehož závěry pak na základě případné další kasační stížnosti bude moci přezkoumat Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr

[27] Vzhledem k výše uvedeným závěrům tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nesprávně odmítl žalobu stěžovatele na ochranu proti nečinnosti žalovaného, čímž byl tedy naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí.

[28] V dalším řízení krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu